SORIN CERIN

MAI SINGUR

- Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Mai singur – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Mai singur : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-084-7

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-084-7

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
MAI SINGUR - Poeme filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN
MAI SINGUR - Poeme filosofice

1) Mai singur

Mai singur,
decât Lumina Divină,
pe care-am pierdut-o,
pe strada Ochilor tăi,
nici Întunericul,
Pașilor mei,
nu mai poate fi,
mai singur,
atunci când calcă,
peste podeaua roasă,
de Patimile Orizontului,
furat de fiecare dată,
de eternitatea Clipei,
la care se răstește,
un Calendar ros de Dorul,
care ne mai caută și acum,
Destinul prăfuit,
mai singur,
decât întreaga Lume,
promisă de Creatorul,
ce doarme beat,
inconștient,
prin șanțurile frunții,
unei Zile,
care nu ne-a mai fost dată,
să o trăim,
niciodată.

2) Ne incendia în tăcere

Ne-am lovit,
de cometa unui Destin,
care ne incendia în tăcere,
întregul Univers,
pe care Creatorul,
l-ar fi clădit treaptă cu treaptă de Iubire,
numai pentru noi,
știind că într-o zi,
vom deveni,
una dintre stelele cele mai iubite,
ale Lui,
luminându-i gândurile Eternității,
cu Dragostea noastră.

3) De pe bolta Inimilor

Ți-am urmat Eternitatea,
simțindu-i Lumina Divină,
care-ți curgea,
prin venele Pașilor Infinitului,
atât de plini,
de Pasiunea Dumnezeului,
unei Iubiri,
care stătea înghețată și uitată,
printre cotloanele Universului,

până când ai respirat pentru prima dată,
aerul Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
care au dezghețat-o pentru totdeauna,
udând cu stropii ei,
florile de gheață,
puse la mormintele Cuvintelor.

4) Ne-a fost dat

Mai singur,
fără de Singurătatea care m-a părăsit,
nu poate fi Nimeni,
atât de pierdut,
de Pierderea care rătăcește,
pe valurile dezlănțuite ale Destinelor,
din care Iluziile Fericirii,
și-au croit veșminte,
din stofa mucegăită a Morții,
unui Cuvânt,
sub streașina căruia,
am fi dorit să ne ascundem,
Adevărul călcat de pașii,
Conștiinței,
unei Iubiri avortate,
de Păcatul Originar,
pe aripile căruia,
ne-a fost dat să zburăm,
spre noi înșine.

5) Viitorul Iluziilor Fericirii

Așteptam ca Soarele Destinului,
să ne spele,
Oceanul greu și murdar,
de Lacrimile Iluziilor Vieții și Morții,
aprinse în Privirile zbuciumate ale Clipelor,
care și-au pierdut Eternitatea,
pe țărmul deznădăjduit al Zilei,
din care Amintirea,
și-a sculptat statuia unui Timp,
care nu seamănă,
cu nici una dintre Speranțele noastre,
ale căror Gene,
ar fi trebuit să le ducă mai departe,
Viitorul Iluziilor Fericirii.

6) Sângele Viselor

De ce ne-a trebuit atât de mult,
să înțelegem,
că ne-am născut Rugurile Vii,
pe care să ardă Timpul,
mistuindu-se în flăcările Speranțelor,
pentru totdeauna,
spre a rămâne risipit în Eternitatea,

Unui Dumnezeu,
care ni se va scurge la nesfârșit,
prin venele Iluziilor Existenței,
ce ne îmbrățișează cu Sângele Viselor,
Iubirea,
pentru a Lumina Divin,
Neființa,
care va respira,
undeva-cândva,
în Lumea vreunei Amintiri,
care nu ne va mai aparține nouă,
Niciodată.

7) Noapte Bună

Câtă iarbă de Promisiuni,
a ruginit,
pe Orizonturile Viselor,
cu care ne înveleam,
Dorințele,
spunându-le,
de fiecare dată
Iluziilor Vieții și Morții,
Noapte Bună,
ca să se odihnească liniștite,
sub plapuma opacă și fierbinte,
a Deșertăciunii,
care țâșnea neprihănită,

prin venele Destinului nostru,
fără să știm că-i dăruiam astfel,
Timpul,
îmbrățișând un Viitor,
care se înstrăina mereu de noi,
ucigându-ne fiecare Clipă,
prin care treceam,
la fel de neobservați,
pe cât de nevăzută ne era,
Moartea,
care ne aștepta cuminte și tăcută,
după ce i-am dat Viață,
la colțul străzii cu nume de Destin.

8) Atât de naufragiați

Eram mai multă Singurătate,
decât Iluzia propriei noastre Existențe,
care ni se destrăbăla,
cu Eternitățile Clipelor,
lovindu-le peste fruntea plină de sudoare,
a Unui Timp,
pe care nicio Naștere de Amănunte,
nu și l-ar fi dorit,
să călăuzească Destinul Iluziei Morții,
numai pentru noi,
cei atât de naufragiați,
pe propriile valuri de sânge,

ale Apusurilor Sentimentale,
în care ne înecaserăm pentru totdeauna,
Viitorul.

9) Statui de Cuvinte

Ne-am pierdut,
atât de demult,
de Vremurile Privirilor,
încât am devenit,
Statui de Cuvinte,
șlefuite de furtunile Uitării,
la margine de Iubire,
pentru a străjui piețele de Amintiri,
care încă ne mai caută,
tăcute și resemnate,
pe tejghelele Destinelor,
unde s-ar putea să apărem într-o zi,
puși la vânzare,
de noi înșine.

10) În Sângele Stelelor de Cuvinte

Ne scăldam,
în Sângele Stelelor de Cuvinte,

ce lăcrimau sub greutatea apăsătoare,
a Iluziilor Existenței,
care le tăiau elanul,
de a sări peste Infintul,
pierdut adânc,
în Labirintul secătuit de Speranțe,
rătăcite prin Diamantul neșlefuit,
al Iubirii,
pe care am fi dorit să-l legăm,
de verigheta Patimilor noastre,
atunci când Zorii însângerați ai Cuvintelor,
încă mai credeau în Lumea,
fără cimitire de Destine,
unde să ne pierdem printre cavouri,
de Clipe.

11) În Timpul nostru etern

Pleiade de zâmbete,
cad peste stelele căzătoare ale Amintirii,
strivindu-le cu corpolența suferinței,
prelinsă din seva unui Univers,
bolnav de iubirea,
acelui Dumnezeu,
care ne-a promis că va reveni,
undeva-cândva,
și-n gara Destinului,
Iluziilor Existenței,

ale căror fărâme au hrănit,
Răsărituri întregi,
Deșertăciunea,
pe buzele înghețate ale unui Cuvânt,
în care credeam că ne vom regăsi,
Nemurirea,
naufragiată în Timpul nostru,
etern.

12) Mai încolo de Infinit

Credeam,
până mai încolo de Infinit,
în noi,
cei dezbrăcați,
prin prăpastiile Privirilor,
de Lumina Divină a Iubirii,
care ne-a lăsat să cădem la nesfârșit,
în noi înșine,
până când am înțeles,
că sensul Iluziilor Existenței,
este Menirea de a rămâne împreună,
indiferent cât de mult urci sau cobori,
pe scările reci și insalubre ale Timpului,
ce par a rămâne mereu necălcate,
de pașii Cuvintelor,
de dinaintea acestei Lumi,
în care ne-am regăsit Zborul,

ce nu se va sfârși niciodată,
pe genele vreunui Orizont,
plictisit și străin,
de tot ce înseamnă,
Adevăr Absolut,
al Fericirii.

13) Zale de Clipe

Munți de Promisiuni,
rănesc Depărtările însângerate,
ale Iluziilor Existenței,
pe care navigăm fără Sens,
hrănindu-ne Deșertăciunea,
Zalelor de Clipe,
ce par a rugini,
mai demult decât Vremea,
pe Inimile noastre,
care se mai cred și acum,
apărate de răceala Armurii,
unei Amintiri,
în care ni s-au încarnat,
Zalele Clipelor,
atunci,
când până și Visele,
mai sperau,
că vom rămâne împreună.

14) Ți-am întrebat Gândurile

Nu cred să fi întrebat,
Cuvântul Facerii vreodată,
dacă Moartea doare,
sau Viața cunoaște,
dacă Ochii chiar văd,
sau Libertatea poate însemna încătușare,
printre Iluziile Existenței?

Cu siguranță am alunecat,
pe talpa Iadului,
ce a strivit Iubirea,
atunci când Depărtările,
 spălau fața roasă a Timpului,
cu prosopul Amintirilor,
naufragiate pe lacrimile Adevărului Absolut,
fără de început sau sfârșit,
ale Uitării.

15) În zadar

Aripi de Regrete,
ni se înalță peste steaua Destinului,
ștergând praful Iubirii,
atâta cât a mai rămas,

de la roțile Iluziilor Vieții și Morții,
peste pleoapele grele de plumb,
ale Viitorului,
a cărui pătură de Fericire,
pare că nu ne mai încape,
și oricât de mult,
ne-am dori,
să ne mai învelim Pașii obosiți,
dârdâind de frigul Indiferenței,
pe buzele Cuvântului abătut al Iubirii,
este în zadar.

16) Stele de Clipe

Ți-am spus de nenumărate ori,
cât de multe Stele de Clipe,
se nasc peste Cimitirul acestei Lumi,
al Deșertăciunii Iluziilor Existenței,
pentru a fi stinse,
pentru totdeauna,
în corpul lipsit de Iubire,
al Focului Sacru,
din inima unui Dumnezeu,
atât de rece,
încât n-aș fi crezut vreodată,
că suflul Privirii tale,
să stingă gheața încătușată din El,
transformându-L în Apa Vieții,

pe care am îmbrățișat-o pentru totdeauna,
potolindu-mi setea,
cu un întreg Univers al Iubirii,
ce a devenit,
icoana chipului tău,
înstelat pentru Eternitate,
cu atât de multe Clipe,
strânse-n diadema Infintului,
pe care am așezat-o definitiv,
pe fruntea unicei noastre Stele a Destinului,
care va lumina Viitorul,
altor și altor,
Iubiri,
pentru Totdeauna.

17) Lumea de Apoi a Viselor

Rispit,
printre gânduri veștejite,
ce foșnesc,
la tălpile Destinului,
în drumul către Moarte,
mă închin Zilei,
pe care nu o voi cunoaște,
niciodată,
sub acest Soare,
care nu-mi va mai aparține,
suflării Luminii Divine din mine,

fiindu-mi furat,
de Lumea de Apoi a Viselor,
în care credeam undeva – cândva,
ca fiind,
o Iubire,
pe care nu o voi putea pierde,
niciodată.

18) Dincolo de orice Timp

Renegat de Nemărginire,
Cuvântul ni s-a întrupat,
în adâncul Privirilor,
zugrăvindu-ne Nesfârșirea,
pe fața neprihănită a Iubirii,
care s-a tatuat astfel,
cu Iluzia Vieții și Morții,
fără să știe,
numai pentru noi,
de-atât de multă dragoste,
cei care,
am fost obligați,
să ne ascundem,
în Eternitatea Clipei,
pentru a străluci,
și azi,
în steaua căzătoare,
care s-a stins de atât de demult,

încât și acum mai cade,
alături de Lumina ei Divină,
Dincolo de orice Timp,
alergând peste spațiile nenăscute,
ale Uitării,
însuflețindu-le.

19) Peste zăpezile Lacrimilor

Atât de multă Uitare,
ninge,
peste zăpezile Lacrimilor,
din depărtările Gândurilor noastre,
încât ni s-au înzăpezit,
toate Cuvintele,
ce-ar fi trebuit,
să ne aducă Libertatea de a fi,
Inima unei Iubiri,
care să bată,
îndeajuns de puternic Timpul,
încât să-l alunge,
din brațele Eternității,
ce-l credea până acum,
a fi puntea,
dintre Viața Veșnică și Fericire.

20) Mărunțis neînsemnat

Știam încă de atunci,
când am încercat,
să mutăm Adevărul Absolut,
din ochii înghețați ai zăpezilor de Clipe,
că vom deveni,
un Mărunțis neînsemnat,
purtat prin buzunarele rupte de Sentimente,
ale Dumnezeului Destinului nostru,
care nu va mai avea ce să cumpere cu el,
la această oră târzie din noaptea Gândirii,
unde sunt deschise doar crâșmele de Vise,
extrem de scumpe,
pentru un biet Creator,
care nu s-a gândit,
că va întârzia atât de mult,
față de Ora Morții,
de noi înșine.

21) Pe drumurile fără de întoarcere

Ziduri de cremene,
ale Iluziilor Existenței,
ne înveșmântă Clipele,
apărându-le de frigul,

a ceea ce suntem,
sau am putea fi,
în Viață sau Moarte,
Iubire sau Adevăr,
motiv pentru care vom întârzia,
de fiecare dată,
la întâlnirea,
cu Dumnezeul Luminii Divine,
din noi înșine,
care vom rămâne mereu pierduți,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Deșertăciunii.

22) Ora Zorilor

Să nu-mi spui că,
Cuvântul nu doare,
sau Moartea nu uită,
de Veșnicia Iubirii?,
sau de Ceasurile,
stricate și ruginte,
ale Toamnelor?,
din privirile Adevărurilor,
care ar da orice,
să repare și să lustruiască,
Iluziile Existenței,
pentru a le atârna,
pe Orizonturile,

ce încă-și caută rătăcite Ora Zorilor,
care le-ar putea aduce,
la Lumina Divină a Iubirii,
înapoi,
din Noaptea,
în care ne-am pierdut,
Nesfârșirea.

23) Înecați cu Iluziile Adevărului

N-am înțeles,
de ce Destinul,
își îneacă Existența,
în adâncurile Lacrimilor,
ce-au devenit roua Zorilor,
unei Lumi a Iluziilor Vieții,
din care nu înțelegem,
decât Moartea sau Iubirea,
prea târziu de fiecare dată,
oricât de mult,
ne dorim să învățăm,
a fi fericiți,
rezemați de gardurile reci și ruginite,
ale Timpului,
care nu ne lasă niciodată,
să trecem dincolo,
de Paradisul sau Infernul,
Icoanei,

la care ne rugăm plini de speranțe,
să mai putem plânge,
odată cu ea,
pentru a sfârși înecați,
cu Iluziile Adevărului.

24) Oasele Amintirii

Dincolo de mine,
eram noi,
până la tălpile Eternității,
pe care ni le înnodam,
cât mai strâns,
de încheieturile Privirilor,
fiindu-ne teamă,
ca acestea,
să nu ne alunece,
pe gheața rece și insensibilă,
pe care și-a rupt oasele,
Amintirea.

25) Biblia Iubirii

Câte Regrete,
să fi plouat peste Iluzia Existenței,

încât a fost obligat Dumnezeu,
să-și tipărească,
la lumina stelelor atâtor Destine,
Biblia Iubirii,
unica ce a reușit cu adevărat,
să ridice,
Bisericile Eternității,
la zidurile cărora,
să se închine,
Adevărul Absolut,
din zăpada căruia,
ne-am răcorit,
Cuvântul,
atât de înfierbântat uneori,
de Moarte.

26) Icoana Zâmbetului

Niciodată,
n-am întrebat Destinul,
de ce-am dorit,
să-ți șterg praful,
de pe Icoana Zâmbetului,
din Privirea ta,
suflând aerul cald al Zilelor mele,
peste nesfârșirea ta,
care se curăța,
de ceața prafului unui Trecut,

al Singurătății,
mai vechi decât Timpul,
care s-a hrănit până atunci,
cu toate stelele căzătoare,
ale Destinelor noastre,
din alte și alte Existențe,
unde ne căutam și atunci,
unul pe altul.

27) Să rămână mereu

Dacă Dumnezeu,
n-ar fi refuzat Viața,
la masa Fericirii,
cu siguranță că Moartea,
ar fi devenit,
stăpâna absolută a Iubirii,
din cărămizile căreia,
n-am mai fi reușit,
să ne înălțăm vreodată,
Biserica Simțămintelor,
din care să ne cioplim altarul,
propriei noastre existențe,
la care să ne rugăm Eternitatea Clipei,
să rămână mereu,
alături de noi,
pentru totdeauna,
împreună.

28) Nu mai avea nimic de spus

Cu gândurile rupte-n coate,
mă furișez prin tranșeele Existenței,
încercând să nu fiu rănit,
de schijele Neșanselor,
a căror punte s-a prăbușit,
peste adâncurile Zilelor noastre,
în care ne-am înecat Privirile,
ce ne-au mistuit,
cu Focul Sacru al Iubirii,
Visele,
răstignite de Viață,
în cimitirul de Cuvinte,
care nu mai aveau nimic de spus,
pentru nici unul dintre noi.

29) Ca și cum ar fi

Aripi grele gata să nască Furtuni,
se-nghesuie,
la ușile zăvorâte ale Cuvintelor,
lovindu-le cu toată puterea,
prețurilor scăzute sau ridicate,
ale Iluziilor Existenței,
sperând că vor reuși în cele din urmă,

să le cumpere,
cu cel puțin,
câte un simplu Zâmbet de Cheie,
care să le întredeschidă,
o fărâmă de Lumină Divină,
către o altă Lume,
unde Stelele Destinelor,
nu se mai dezechilibrează,
de pe scara Iubirii,
pentru a cădea,
în golul de dincolo de noi,
unde ajungem să rătăcim,
pe la porțile Morții,
ca și cum ar fi Viață.

30) Până dincolo de Timp

Valuri de sânge,
îneacă Orizontul hemoragic,
cu Speranțele unei noi Zile,
ce tocmai a evadat,
din ospiciul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni l-a clădit Lumea,
pentru a-l oferi cadou,
Fericirii,
pe care o cumpărăm atât de rar,
cu puținele monede de Clipe,
pe care le primim în dar,

de la Orgoliile Destinelor,
pline de invidie și otravă,
pe Astrul nemuritor,
ai unei Iubiri,
care ne așteaptă,
pentru a fi,
până dincolo de Timp,
împreună.

31) Prin Urmele Pașilor de Vânt

Eram mai multă Lumină Divină,
decât Întuneric,
dar degeaba,
dacă ne înecam Destinul Iluziilor Existenței,
prin Urmele Pașilor de Vânt,
ai pletelor de Zile încâlcite,
răsfirate pe orizontul Privirilor,
atât de zdrențuite,
ale Timpului,
încât ne-am pierdut,
Fericirea,
mereu rătăcită,
și tăinuită,
printre vise deșarte,
fără să o mai regăsim vreodată,
la tâmplele arse de dor,
ale Răsăriturilor Singurătății noastre.

32) Obligat să tacă

Dacă-aș putea să-ți dăruiesc Regăsirea,
fără să devin Uitare veștejită,
care curge,
prin nervurile frunzelor ruginite,
ale Clipelor,
din sângele prelins pe buzele Cuvântului,
obligat să tacă,
atunci când strigă în surdină,
printre Iluziile Existenței,
cât de mult a iubit Dumnezeu această Lume,
atât de înstrăinată,
până și de Străinul Subconștientului nostru,
încât catedralele sunt clădite de Moarte și Disperare,
și nicidecum de Viață și Împlinire.

33) Frigul Regretelor

Viața devine adevărată,
doar în fața Cunoașterii,
precum Iubirea,
înaintea întregului Univers,
despre care știm de fiecare dată,
cât de mult ar trebui să mai simțim,
din strălucirea Eternității,

pe care Timpul o țese,
făurind neobosit,
pânza Morții,
care să ne apere de Frigul Regretelor,
atunci când Viitorul ne va îngheța,
Urma,
ce va deveni unica noastră Amintire,
oglindită în lacul unei alte Existențe.

34) Într-o icoană a Iubirii

Lacrimi de rouă,
mistuiesc Zilele florilor de gheață ale Vieților,
ce-și vor desena Iluziile Existenței,
pe ferestrele înghețate ale Cuvintelor,
din care urmează să ne clădim Viitorul,
cu fiecare oftat al unei Speranțe,
sau poate cu îndoiala care se va prelinge,
pe Geamul opac și zgâriat de Suferințe,
al propriilor noastre Sentimente,
pe care dorim atât de mult să le înrămăm,
într-o Icoană a Iubirii,
încât îl ștergem de fiecare dată,
cu rugăciunile strigate în tăcere,
către un Dumnezeu atât de străin de noi,
încât aproape că-i simțim mânia,
dar și mâna Destinului,
de fiecare dată,

cum încearcă să ne spargă,
sticla din ce în ce mai mată a icoanei,
propriei noastre Iubiri,
în cioburi cât mai tăioase de Clipe,
care să se piardă în pustietatea,
Eternității și Singurătății,
tăind tălpile și așa însângerate,
ale Timpului,
care nu mai are ce face cu noi.

35) Împărătească a Clipei Eternității

Ai făcut pană,
pe strada Vieții mele,
oprindu-te la poarta,
Sensului,
care m-a zămislit,
pentru a deveni,
roata Focului Sacru,
care se învârte,
amețindu-ți Destinul,
spre a fi dus,
în palatul de cleștar,
al Singurătății noastre de până atunci,
ca să te încoronez,
Împărătească a Clipei Eternității,
pe care o vom apăra împreună,
de toate urgiile Iluziilor Existenței,

care ne-ar putea destrăma,
imperiul fără de frontiere,
al Iubirii.

36) Pe bolta Nesfârșirii

Giulgiu de Lumină Divină,
învelește-mi Existența,
cu sufletul inimii tale,
din Privirea fără de sfârșit,
a Cuvântului Iubire,
pe care ni l-a rostit Cerul,
în timp ce zbura,
pe Steaua Destinului,
Iluziilor Existenței,
îndrăgostite,
de Viitorul nostru,
scris pentru totdeauna,
pe bolta unei Nesfârșiri,
a Nimănui.

37) Când ne-am privit Nesfârșirea

Mă-ndrept rătăcit,
către mine însumi,

rănindu-mi,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
cu întrebările pe care mi le pun mereu,
despre Moarte și Dragoste,
neștiind că Eternitatea,
va fi cea a cărei Viață de Apoi,
va reda pentru totdeauna,
suflul Existenței,
din pașii fără de urme,
ai Destinului unei Iubiri,
în care ni s-ar fi întrupat,
Dumnezeul pe care l-am întâlnit,
pentru prima oară,
atunci când ne-am privit,
împreună,
Nesfârșirea.

38) Speranță văduvă

Refuz să cred,
în stelele căzătoare,
ale Întunericului unei Singurătăți,
care spală în fiecare dimineață,
fețele transpirate de roua uitării,
a Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am încarnat,
Destinele,
pentru a învăța să alergăm,

la maratonul Clipelor,
pe frunțile cărora,
de fiecare dată,
cădem sfârșiți,
prin Cimitirele de Vise,
unde mai vine uneori,
câte o Speranță văduvă,
să se roage,
unui Dumnezeu al Iubirii Nimănui,
pentru Fericire și Prosperitate.

39) Să intre razele Zâmbetului

Visez,
printre buruieni de Amintiri,
udate de Apa Uitării,
să crească peste florile de gheață,
pe care le-am cules,
undeva-cândva,
din grădina Ferestrei,
Iubirii noastre,
care s-a spart,
sub greutatea Timpului gelos,
pe transparența și claritatea,
Hazardului,
atunci când se deschidea,
Fericirii,
lăsând să intre razele Zâmbetului,

printre inimile reci ale Cuvintelor,
care tocmai începeau,
să se dezmorțească,
aducând Primăvara senină,
ce părea eternă,
în Privirile noastre.

40) Nehotărâre atunci când traversez

Aștept pașii Destinului,
să-mi calce apăsat,
Nehotărârea,
când traversez,
podul Iluziilor Vieții și Fericirii,
de peste fluviul unei Iubiri,
în care mi-e teamă,
să nu mă înec,
ademenit de cântecele de sirenă,
ale Întâlnirii,
la care nu va lipsi niciodată,
Iluzia Morții,
să ne desfete până în ultima Zi,
Soarta.

41) Cât timp vor dăinui Iluziile Morții

Nu l-am întrebat,
niciodată pe Dumnezeu,
de ce ne-a îmbătat,
cu Iluziile Fericirii,
știind că nu avem voie să le bem,
decât atunci când,
suntem bolnavi de Iubirea,
pe care atât de puțini o trăim cu adevărat,
o boală de care nici El,
nu este străin,
odată ce se dorește,
a fi identificat cu Ea,
pentru a putea zămisli Lumea,
a cărei imagine reală,
nu ne este dat să o cunoaștem,
cât timp vor dăinui Iluziile Morții,
care ne-au întrupat Viața.

42) Cerul înstelat al Libertății

Ziduri de cremene,
lovite de Clipe,
scânteiază,
aprinzându-ne Cerul înstelat al Libertății,

unei Iubiri,
datoare Iluziilor Existenței,
fără să se întrebe vreodată,
de ce nu există și Adevăr Absolut,
în această Lume a Păcatului Originar,
clădită de cărămizile mucegăite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ocrotesc,
Suferința,
de Stelele altor Destine,
pe aripile cărora am putea zbura,
spre noi înșine.

43) Regatul Eternității

După ce am băut,
cerul viselor tale,
eram atât de beat de tine,
încât am căzut prin șanțurile unor Cuvinte,
fără să reușesc să mă ridic,
ținându-mă cu tărie,
de cârligul unui semn de întrebare,
care zăcea ruginit de dincolo de orice înțeles,
înfipt de dinainte de a fi Lumea,
în stânca inimii unei Iubiri,
care ne aștepta să ne cățărăm,
pe înălțimile sale tăioase,
pe care crește din abundență,

mușchiul neted, alunecos și umed,
al Destinului,
pe care suntem obligați,
să pășim,
pentru a trece de porțile Adevărului Absolut,
a ceea ce suntem,
doi Străini,
care-și caută Regatul Eternității.

44) Prețul unei nopți a Vieții

Risipit prin praful stelar,
al Iluziilor Existenței,
m-am învelit în mantaua Simțirii,
atât de frig mi s-a făcut,
de Iubire,
Adevăr și Fericire,
încât am rătăcit,
pe străzile pustii ale Destinelor,
încercând să mă cazez,
la unul dintre ele,
dar oricât le-am întrebat,
nu vroiau să-mi spună,
prețul unei nopți a Vieții,
în camerele lor insalubre,
și pline de mucegaiul Cunoașterii,
de unde urma să mă trezesc,
obligatoriu,

cu școala vieții învățată,
pentru a trece cât mai pregătit,
pragul noii zile a Morții,
de mine însumi.

45) Cuvântul în care ne-am pierdut

Depărtările,
însingurate,
ale Lacrimilor,
strivesc pălmile Viitorului,
ce vor să împingă cu tărie,
porțile Amintirilor,
dincolo de altarele Regretelor,
care se închină,
Stelei Destinului nostru,
rugându-l amarnic,
în inimile Zorilor,
apuși de dinainte de a ne naște,
pe străzile Deșertăciunilor acestei Lumi,
atât de însetată de Iubire,
să ne mai lase,
o Clipă de Eternitate,
Cuvântul în care ne-am pierdut,
conștienți fiind,
de trecerea unui Timp,
înfometat,
de fiecare firimitură,

de Suflare,
în gara,
unde n-ar trebui,
să mai oprească niciodată,
Moartea.

46) Biserica Sufletelor Pereche

Scrisori singure,
își așteaptă răstignite,
pe drumurile rătăcite ale Zilelor,
Destinele,
sub flăcările cărora,
și-ar putea apăra de ploile Anilor,
literele de foc ale Iubirii,
care să le încolțească,
prin Bisericile Sufletelor,
la altarele cărora încă mai speră,
să-și țină de mâna Divinității,
Sufletele Pereche,
care să ne scrie,
pe hârtia trupurilor noastre de scrisori,
ce ard mistuindu-se,
răvășite de speranțe,
Cuvintele pline de jar,
ale Zorilor Iubirii,
care răsar,
peste frunțile Gândurilor,

prin cutele cărora să se scurgă,
nectarul sfânt și cristalin al Apei Vieții,
pe care să o împartă,
fericite,
prin maternitățile însetate ale Viitorului,
scriind noi rânduri,
ale altor și altor pagini de vise,
ce vor deveni adevărate cărți,
ale istoriilor unor Amintiri,
pline de Iluzii ale Vieții și Morții,
ce vor zace păzite,
de umezeala rece și insensibilă a Uitării,
prin ungherele Sufletului unei Stele,
a cărei Lacrimă de dor,
nu va reuși nici măcar să cadă,
odată cu Ea,
știind că nimeni nu va reuși vreodată,
să afle,
că această Lacrimă eram Noi,
care ne prelingem spre Eternitate,
pe fața Dumnezeului,
la a cărui Icoană a Iubirii,
ne-am rugat mereu,
unul altuia,
într-o Biserică a Sufletelor Pereche,
care nu mai este,
mai demult decât,
Timpul,
ce ne-a pierdut,
printre mărgelele Clipelor Deșertăciunii,
la care se roagă mereu,

înșiruindu-le,
crezând că ne va găsi,
vreodată,
dar în zadar.

47) Zile fără sens

Flori de lacrimi,
înmuguresc pe treptele Cuvintelor,
ce par despletite,
de orice Însemnătate,
reamintindu-și mereu,
primăverile zâmbetelor,
unei Iubiri,
a cărei adresă pare a se fi pierdut,
printre buruienile,
atâtor Întrebări fără răspunsuri,
încât nicio mână a Destinelor,
nu ar fi reușit să le rupă,
de Viitorul care le udă,
cu Zilele din ce în ce mai apăsătoare,
și fără de sens,
ale Singurătății.

48) Alunecăm spre Moarte

Alergăm spre neant,
mai siguri decât orice Clipă,
a căresi sens,
este să poată muri,
sub ochii Orizonturilor,
atâtor Iubiri,
strânse,
în menghina atât de dureroasă,
a răsăriturilor și apusurilor,
de noi înșine,
care cad fulguind,
peste zăpezile lacrimilor de vise,
pe care alunecăm,
spre Moarte.

49) Câte o catedrală a Iubirii

Petale de amintiri,
duse de vânturile Pasiuniii,
ning peste magnoliile Cuvintelor,
înmugurite din patima Primăverii,
ochilor tăi,
de Eternitate,
care-mi străpunge,

Străinul Subconștient al Gândurilor,
prin care încerc să-mi identific Inima,
care te așteaptă,
clădindu-ți la fiecare bătaie a sa,
câte o catedrală a Iubirii.

50) Câteva străzi de Cuvinte

Rătăcit prin ierburile înalte și uscate,
ale Privirilor,
câtorva străzi de Cuvinte,
am ales să răspund Zâmbetului pierdut,
prin aglomerația de Stele,
care-și aveau prinse,
în părul razelor de Lumină Divină,
Destinele,
care mă înghesuiau atât de tare,
atunci când vroiam să bat la porțile Iubirii,
încât nu mai puteam nici să respir,
aerul tare al înălțimilor ochilor tăi,
la răsăritul cărora,
aș fi vrut să fiu de față,
chiar dacă era la o oră imposibilă,
pentru Iluzia Vieții și Morții mele.

51) La masa sufletului tău

M-am așezat,
la masa sufletului tău,
așteptând să fiu servit,
cu o porție clocotită,
de Iluzie a Vieții și Fericirii,
pe care să o sorb,
din Zâmbetul Eternității Clipei tale,
până la capătul paharului de cristal,
al Iubirii,
pe care să-l păzesc,
de cutremurele Destinelor,
ca nu cumva să se spargă,
și să ne tăiem Anii,
în cioburile Zilelor tăioase,
care să ne despartă pentru totdeauna.

52) Nemărginirea Iubirii

Mă ridic,
din Sângele marilor furtuni,
ale strămoșilor,
atâtor Iubiri,
pentru a naviga pe valurile sale,
care-mi curge prin venele Destinului,

înconjurând Eternitatea,
Ochilor tăi,
devenind o planetă,
a Fericirii și Dragostei,
a cărei Viață,
depinde de razele Luminii tale Divine,
care aprinde mereu,
Lumânarea Focului Sacru al Simțămintelor,
învingând definitiv,
întunericul Singurătății,
de noi înșine,
până când,
Dumnezeu s-a lovit accidental,
de sfeșnicul Iluziilor Vieții și Morții,
în care ardea,
pentru a cădea abătută,
sub greutatea pereților reci și plini de igrazie,
ai Întâmplării,
pentru care am fost sortiți,
să redevenim Oameni,
dezbrăcați de aripile de Îngeri,
care ne ajutau să putem zbura,
peste nemărginirea,
Iubirii.

53) Umbrele Cuvintelor

Străzi însângerate de Apusuri,
se pierd rătăcite,
prin Inimile reci și inerte,
ale Depărtărilor,
în care vroiam să evadăm,
două Umbre mute,
frânte de flăcările unei Iubiri,
ce nu reușea să aprindă,
zidurile grele și masive,
ale Destinelor tăioase,
care se prăbușeau,
peste Umbrele Cuvintelor noastre,
prin labirinturile cărora,
ne strigam Neputința,
rostită de Umbrele,
Iluziilor Vieții,
Fericirii,
Durerii,
și Morții noastre.

54) Flori de Amintire

Eram,
atât de multă primăvară,

încât,
până și Libertatea începuse,
să ne invite,
la dansul Mugurilor unor Cuvinte,
pe care,
nu le rostisem încă,
la ferestrele deschise ale Calendarelor,
unde ne cântau,
Serenadele Iluziilor Vieții,
Morții și Fericirii,
Clipele,
care ne fulguiau cu Flori de Amintire,
Destinul.

55) La zarurile Orgoliilor

Valuri de Amintiri,
sparg Privirile apuse,
mai demult decât Vremea,
Clipei,
din care ne-am clădit,
Catedrala unei Iubiri,
la ruinele căreia,
mai îngenuncheam câteodată,
căutând altarul Ochilor unei Icoane,
a Fericirii,
în care ne pierdeam Destinul,
hipnotizați,

de Eternitatea lor,
pe care Timpul,
a pierdut-o la zarurile Orgoliilor,
dintre Iluziile Vieții și Morții.

56) Pe treptele ruinate ale Timpului

Urme de Umbre,
clădesc ziduri de Cuvinte,
dintre mine și tine,
Dumnezeu și Iubire,
Fericire și Suferință,
pe treptele ruinate ale Timpului,
atât de alunecoase,
încât nici unul dintre pașii Viselor noastre,
nu reușesc să le urce,
oricât de mult și-ar dori,
să ajungă la Nesfârșirea Cerurilor,
a căror Adevăr Absolut,
fără să știm,
ne-a dat Iluziile Vieții și Morții,
în care putem să ne pierdem,
atât de ușor,
unul de altul.

57) A apărut Singurătatea

Ni s-au spart cerurile,
Viselor,
în nesfârșite cioburi tăioase,
de Clipe,
ca să alergăm însângerați de Amintiri,
peste rănile Trecutului nostru,
pe care nicio tarabă de Speranțe,
nu vrea să-l vândă,
vreunui Destin împlinit,
chiar dacă Iubirea,
l-ar fi dat pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care nu le-am cunoscut,
decât atunci,
când,
în Privirile,
fântânilor secate ale Dorințelor,
a apărut Singurătatea.

58) Locomotiva Iubirii

Mi-am încheiat nasturii Cuvintelor,
până la ultima Speranță,
ca nu cumva să mă pătrundă,

frigul vreunei Amintiri,
care ne-a înghețat Trecutul,
în flori de lacrimi,
prelinse pe fereastra Destinului,
de la vagoanele,
Iluziilor Vieții și Morții,
trase atât de greu,
de către locomotiva Iubirii,
condusă spre nicăieri,
de Dumnezeul căreia îi aparține,
și care se identifică cu ea,
prin tatuajele,
pline de ruinele catedralelor,
pictate cu poveștile de dragoste,
ale Clipelor Deșertăciunii.

59) Ploaia de Vise a Iubirii

Plouă,
peste Rătăcirea Străinului pierdut din mine,
prin aglomerația stropilor de Gânduri,
ce-mi spală fruntea Cuvântului,
care încă te mai ține,
de mâna șuvoaielor de Regrete,
care se preling,
pe fereastra aburită a Zilei,
spartă de fantoma Trecutului,

ce-mi aruncă cu cana ciobită de Dor,
în cioburile Amintirii,
ce mi-au mai rămas,
de la pașii Eternității Clipei,
a cărei Stele,
care ne era Destin,
a căzut mai demult decât noi înșine,
cei ce am devenit Vremea,
pierdută,
printre vijeliile de șoapte,
ascunse prin labirinturile,
urmelor unui Sărut,
acum al Nimănui,
care se pierd,
printre suspinele Speranțelor,
fiindcă nu se mai poate întrupa niciodată,
în Ploaia de Vise a Iubirii,
sub care ne-am născut,
Îmbrățișarea unei Împliniri.

60) Rugăciunea Inimii

Regrete,
flăcări de rouă uscată,
pe buzele Cuvintelor fără de glas,
topesc Zorii fără de sens,
ai unui Timp,

care nu mai este al nostru,
încă de dinainte,
de a fi Dumnezeul unei Lumi,
care pare a ne fi uitat,
Rugăciunea Inimii,
ce și-a oprit Eternitatea Clipei,
din Privirile în care ne-am pierdut,
Nesfârșirea Iubirii,
transformată într-un lac de sudoare,
al unor Dimineți,
care nu ne vor mai aparține,
Niciodată.

61) Porțile Eternității

Am îmbrăcat cămașa neagră,
a Uitării,
peste pieptul Cuvintelor,
care se scurgeau,
în adevărate fluvii,
ce ne înecau Viitorul,
prin cutele fără de sens,
ale Norocului,
de pe fruntea abătută a Timpului,
ce-și duse palma Eternității,
la tâmplele Amintirii,
care ne fulguia cu Dorul ei,
Urmele pașilor Iluziilor Vieții și Morții,

ce ne îmbrățișau Destinul,
ce încărunțise la tălpile Iubirii,
până când ni s-au deschis porțile Eternității,
dintr-un cimitir al Prezentului.

62) Aglomerația de Vise

Pașii încâlciți de firele Destinelor,
își poartă cu resemnare,
Nodurile Iluziilor Vieții și ale Morții,
la cravatele prea strânse de fiecare dată,
ale Cuvintelor,
ce vor să spânzure,
gâtul mereu inflamat al unei Existențe,
care refuză să se trateze,
prin catedralele abătute și rătăcite ale Inimilor,
unor Zâmbete descompuse,
de aglomerația de Vise,
care se calcă unele pe altele,
pe propriii Pași ai Deșertăciunii,
din care ne-a fost plămădită,
Fericirea.

63) Lacrima Regăsirii

Părăsit,
de Virgulele,
ale căror palate de Împotriviri,
mă fereau,
de furtunile apocaliptice ale Amintirilor,
m-am trezit,
dintr-odată aruncat,
pe strada unei Iubiri interzise,
de flăcările absurde al unui Trecut,
pe jarul căruia,
mi se descompun Cuvintele,
și acum,
într-o ploaie de foc,
a Regretelor,
care-mi topește,
până și Lacrima Regăsirii.

64) Sufletul meu

Nu mă ploua,
Iubire,
cu zborul stropilor Zilelor tale,
până nu voi fi sigur,
că voi învăța să înot,

peste valurile Nesfârșirii,
ce-mi vor deveni ziduri de Regăsire,
ai catedralei sufletului meu,
care-și va căuta mereu,
icoană în Cuvintele tale,
până când voi învăța să îngenunchez,
în rugăciunea inimii mele,
la tălpile tale,
de jar nestins,
adus din Focul Sacru,
al Eternității unei Clipe,
a cărei Stele,
vreau să devină,
Destinul meu,
iar tu,
Iubire,
sufletul meu.

65) Sfinții Viselor

Rătăcit,
printre furtunile Amintirilor,
cad troienit,
de Cuvintele Clipelor,
care mă ning,
cu suflarea lor atât de aprinsă,
încât mi-au incendiat,
până și Inima Dorului,
unicul care nu s-a putut șterge,

din icoana Iubirii,
la care ne-am rugat,
undeva-cândva,
fiindu-ne Dumnezeu,
acum,
părăsit până și de Sfinții,
Viselor Sale,
ce și-au căutat,
Paradisuri de împliniri,
prin alte catedrale ale Iubirii,
dar nici una dintre acestea,
oricât de poleită ar fi de Fericire,
nu va purta voalul Sfințeniei,
care ți l-am dăruit,
atunci când alergam liberi,
pe Nesfârșirea Privirilor noastre.

66) Un singur Semn de Întrebare

M-am înecat,
în Lacrima Cuvântului,
încercând,
să-l țin departe de prăpastia Despărțirii,
unde s-a prăbușit,
lăsându-ne ca amintire,
un singur Semn de Întrebare,
ascuns printre zidurile ruinate ale Iubirii,
ca să ne putem rezema,

Destinul,
pe sufletul său întrebător,
prin care ne respiram,
Iluziile Vieții,
Fericirii și Morții,
fără să ne mai spunem nimic,
concret,
decât,
că nu știm încotro ne îndreptăm,
chiar dacă vedeam limpede,
Apa murdară a Deșertăciunii,
ducându-ne către cimitirul Uitării.

67) Străinii Subconștientului

Eram,
atât de multă Lumină Divină,
încât până și Străinii Subconștientului nostru,
s-au iubit,
spălându-și fețele Fericirii,
cu lacrimile Adevărului Absolut,
care ne lumina Destinul,
într-un dans al Eternității Privirilor,
în care ne pierdeam,
cu totul,
până și Iluziile Vieții și Morții,
cărora trebuia să le plătim chiria,
atât de scumpă,

în Clipe,
datorată acestei Existențe,
până când am rămas,
fără de Timp,
prin buzunarele Viselor,
fiind dați afară,
pentru totdeauna,
din noi înșine.

68) Țărâna care ne-a plămădit

Urme,
apăsate-n zăpada Iubirii,
de frunzele Gândurilor ruginite,
zămislite de dansul Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena ponosită a Amintirilor,
care ne-au întrupat,
Sentimentele,
atâtor Vise,
încât Țărâna care ne-a plămădit,
nu mai putea să le ducă,
pe masa olarului,
propriilor noastre Regăsiri,
din care să întremeze,
cana Speranțelor,
din care să ne bem Apa Vieții,
care să ne țină de sete,

până și în Lumea de Apoi,
a Nesfârșirii noastre.

69) Zile condamnate

Sănii de vorbe-n vânt,
trag clopotele viselor,
furate din catedralele ruinate,
ale Destinelor,
prin nămeții grei și reci,
de sfârșit de lume,
a Privirilor noastre,
pierdute-n fumul crâșmelor sordide,
ale Clipelor,
care nu vor să ne lase să trecem,
pe tărâmul Etrernității,
unei Iubiri,
care ne-ar fi primit în brațele Paradisului,
cu toate Zilele condamnate,
la Iluziile Vieții, Fericiri, Suferinței și Morții,
de către un Dumnezeu atât de străin de noi înșine,
încât până și strigătul surd,
al Deșertăciunii,
se aude mai puternic,
decât toate Speranțele acestei Lumi.

70) Ne aprind cerul Cuvintelor

Aripi de vise,
se deschid larg,
peste Orizontul Inimilor de Foc,
care ne aprind Cerul Cuvintelor,
brăzdat de Îngerii Privirilor,
condamnați,
să nu mai poată zbura niciodată,
de sub streașina,
sufletelor noastre,
căzute în abisurile fără de capăt,
ale Deșertăciunii,
din care ne-a întrupat Dumnezeul,
care ne zâmbește din Icoanele Viselor,
prea scumpe,
pentru buzunarele Clipelor noastre,
oricât de mult,
ne-am fi dorit să le așezăm,
pe zidurile catedralei Iubirii,
pe care am construit-o,
numai pentru noi.

71) Nu primește nimic

Suntem,
vise rătăcite,
prin labirinturile de sârmă ghimpată,
ale Dorințelor,
ruginite de ariile Neîmplinirilor,
cântate la ceas de Existență,
de corurile strigătelor surde,
ale Destinelor,
pierdute-n catedralele maiestuoase,
ale Deșertăciunii,
pe treptele cărora mai cerșește,
din când în când,
dreptul la viață,
câte o Iubire,
care de cele mai multe ori,
nu primește nimic.

72) Apa Focului Sacru

Ninge cu Singurătate
peste florile de gheață,
așezate în glastra Cuvintelor,
de pe masa Viitorului,
pe care se mai reazămă,

doar pălmile Dorului,
care ne-a spălat,
de dinainte de a ne naște,
fața Stelei Destinului,
cu Apa Focului Sacru,
a Iubirii,
pe care am băut-o,
însetați fiind de Existență,
până când am ars,
iar cenușa Amintirii noastre,
a rămas să hrănească Timpul,
cu Regrete.

73) Accidentate neașteptat

Oare Seninul imaculat,
din Florile de Foc ale Iubirii,
câte urme de nori ai Durerii,
nu ascunde în sufletul său,
sculptat din cremenea,
cu care Dumnezeu,
a aprins,
Destinele Stelelor,
care ne ard și azi Întâmplările,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
accidentate neașteptat,
de câte o Fericire sau Suferință?

74) Viscole de Doruri

Zile pierdute-n,
buzunarele rupte,
ale Viscolelor de Doruri,
cad haotic,
peste norii cenușii ai Amintirilor,
plouând cu lacrimile Cuvintelor,
aprinse de vâlvătaia Destinului,
care ne-a ars,
tălpile Clipelor,
într-atât,
încât,
până și Urmele Virgulelor,
strigau surd,
tăiate de Singurătatea,
care ne servea Sentimentele,
aruncate pe felia groasă a unui Orizont,
pustiu și încremenit,
al Nimănui.

75) Ne-am dat întâlnire

Ziduri opace,
strivesc Speranțe,
răstignindu-le pe crucile Regretelor,

pe care le purtăm la gâturile,
unor Vise,
ocolite de Iubiri,
pe străzile absurde ale Destinelor,
unde ne-am dat întâlnire,
cu Iluziile Vieții și ale Morții,
născându-ne,
la maternitatea Deșertăciunii,
unei Lumi,
care nu ne va aparține niciodată.

76) Sortimente culinare

Eram rupți,
de-atât de multă Fericire,
ce se dorea peticită,
cu puține Vise,
ornate cu gust de Adevăr Absolut,
la masa Destinului,
veșnic nesătul,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care le ardeam,
la Focul Sacru al unei Iubiri,
pentru a fi cât mai delicioase,
pentru Nesfârșirea,
care de fiecare dată le respingea,
spunând că aceste sortimente culinare ale Lumii,
nu sunt pe placul ei,

atunci când erau comparate,
cu Dumnezeul Iubirii noastre,
care nu se vroia sub nici un chip,
Iluzii.

77) Priviri descompuse

Înaintam cu greu,
peste premonițiile Străinului Subconștient,
care mi-a strigat surd,
să-mi aștept Clipa,
Eternității mele,
la acest colț de Infinit,
al cărui început și sfârșit,
se măsoară doar în Iubire,
și nicidecum în altceva,
oricât de multe avuții și miracole,
mi-ar dărui,
Iluziile Vieții,
Fericirii,
Suferinței și Morții,
pe această Lume,
a Deșertăciunii și Absurdului,
cu care ne înveșmântăm adeseori,
acoperindu-ne de frigul
Cuvintelor,
care ne îngheață până și Rătăcirea,
pierdută printre florile de gheață,

ale Existenței,
din cimitirul Privirilor noastre,
descompuse.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986